

עלי קפונה

נשים, נשים... נשים

קפה פילץ בתליאביב, יום רביעי בשעות בין הערביים. הקפה גרוש בנשות צמרת, הלבושות באופנת צמרת.

על הבימה — נשות צמרת, שרה וסגניתה שר שרהאנגריה יצחק מורדעי, שנחת לביקורי פתע בישראל אחרי שהייה בת שבועיים ומחצה בקולומביה (את יכולה לקרוא לזה, כשקט גמור, חופשה! שלא ינסה למכור לך לוקשים שזו היתה נסיעת עסקים!) הגרנו עמיתו לילברלים, שר החוזה גם הוא את גבולות המדינה לעיתים מזומנות) השמיע את הגיגיו בנושאים רבים, בעיקר כלכליים, כיאה למועמד (בעיני עצמו) למישרת שרהאוצר.

מורעי, לבוש בחליפת ספארי תכולה, הירצה על צורך בהיחזקת החגורה. נשות הליכוד, שהזמנו להקשיב לדבריו, זלזלו ועוגגות לקרם על-חשבון הבית (או המיפילגה?) וקינחו בקפה. את האירילה והסטייל הפירה אשה פחות סופיסטיקייט, שהיקשתה שאלות אינסופיות כגון: מה רוצים מהליכוד? איך אפשר לתקן בשבע שנים את כל מה שהמערך הרס ב-29 שנים? וכאן בא

פירוט, מה הרס המערך? אפילו מורעי איבד את סבלנותו, וברח על נפשו ל"מוג'ביית אחר". אחריו עלתה סגניתה שר, אסתר תעסה-גלזר, כפי שאמרה לי אחת המארגנות. קוראים לה רווקא מרייב, אבל לא נרקוק בקטנות. גם סגניתה שר אינה חזקה בשמות: אמר על זה יצחק... נו... יצחק... ניסתה להיזכר בשמו של ראש הממשלה.

שרה דורון הנשים עוסקות בתיוק

תעסה-גלזר הבטיחה לקצר כרבייה אחרי 20 דקות מקוצרות ומבולבלות, התחילו נשים לצידי לזוז באינחת ולסקור אחת את הפעטה של השניה. הגאום נקטע בשלב בלתי-רצוי, והמנחה הציגה בכישרון רב את שרתנו, האשה שעם מיניה לשרה בממשלת ישראל הרגישה כל אשה במדינה כאילו היא מונתה כשרה... תגובות

מרדכי בן-פורת תלוי למעלה

הנשים באולם היו גיחוכים ושיקשוקי ספלים וצלחות. שרתנו קמה, והתחילה לנאום בקולה הצורמני, שהפך כבר לסימלה המיסחרי. תגידו מה שתגידו על שרה דורון? היא בהחלט לא טיפשה! ליווית אותה בשתי הופעות בערב אחד: בקפה פילץ ובחוגגיה מפורטת בערננה. דורון מסוגלת לזרוק סיסמות שרופות במשך שעה ארוכה, אך לתכלן בהומור עצמי (המובן לעיתים רק לה), לטייח נוסחון פרובלמטיים (המצב הכלכלי, המנופול המזור שרכשה על עיות האשה בישראל), להלך על ביצים כלי הרבה מעידות. מדי פעם הופיע החיוך המיסטורי בתוספת, אנחנו הנשים! הנוסח הזה לא תמיד עבר בשלום. למה היא מתכוונת? רחשו הנשים סביבי, כשדורון התברחה: אנחנו הנשים אחראיות על החסכונות בבית? השרה שלפה סיגריה אמריקאית והמשיכה לדבר על אינפלציה מזווית-ראייה נשית. זה הקרדיט שנותנים הלאומיים לנשותיהם: בקפה פילץ, בעת חגיגת הפמיניזם, חולק טופס מפורט, אם ברצונן ליטול חלק בפעילות ההתנדבותית לקראת הבחירות — התקשרי איתנו! התקשרתי. הפעילות ההתנדברית תית מציע הליכוד לנשותיה היא: הרפסה, תיוק, הרמת טלפונים. את הגברים מפנים לעבודות אחרות". נאמר לי.

רגע של נוסטלגיה

בשעות בין הערביים של יום שישי ניגש אלי אופטומטריסט ידוע, חתיש, וטיפף תוך כדי מיטפת קולתו: ראיתי את (מנחם) בגין לפני כחודש. באיה עניין? טיפפתי בו בכלל, אני מדבר עימו קבוע בטלפון. לא, הוא לובש ארשת חשיבות, אני לא יכול לאמר לך כיצד הוא נראה. כללית הוא מרגיש טוב. או עכשיו אני מכינה אם אני שולה מוזיקלית רק נבחרת מבין המוזיקאים שטרחו להודיע לי באחרונה על ביקוריהם ו/או יחסיהם ה"טלפוניים עם ראשיהממשלה הנוכחית, שהגנו עליהם לשעבר. שהוא כיום נהגו של ראשיהממשלה הנוכחית, יצחק שמיר, שימש כנהגו לפני שבועות אחרים: אני היחיד שזכננס חופשי למנחם הביתה. תשאלו את מלפ"ם שאלתי וגיליתי יחידים-סגולה נוספים, שלא לדבר על מיספר המטלפנים בקביעות אל האישיה המיסטורית ביותר במדינה. אז באמת, איך יש לו זמן לצאת לאומה? לפי החשבון הפשוט שלי הוא עסוק שעות על גבי שעות בשיתות טלפוניות ובקבלת אורחים.

ועוד רגע:

השבוע סיפר לי חבריכנסת מסויים סיפור המומלץ מאוד למועדון החברים האכסלוסיבי" (של בגין) ולסתם עמד. הנאומים בנוסטלגיה בשבדייזיכרו של אחרון המנהיגים, ומדיגשים את תרומתו לחיסול הפער הערתי והרעיות הקדומות בנושא זה: לפני שנתיים נאם חבריכנסת מנחם שאול (מערך) מעל דוכן הכנסת, והאשים את חבריהליכוד בכך שהם עושים רעש כמו התי רואיקה (סימפוזיה של בטחובן). ישבתני, סיפר לי חבריכנסת, כדיוק מאחרי מנחם בגין ושלמנחם ארליך, יזכרנו לברכה (שאגב, מבין כל חבריו ומוקיריו בחרות, רק יגאל כהן-אורגנר טרח השבוע לעלות לקבוצ ולברך את זכרתי, ושמעתי את בגין לחש בידידי לארליך — ממתי שחל (שהוא בן עדות-המזרח) מבין בטחובני?

מנוחת הלוחם

מיגרלהעמק קיבלה פירסום חסר תקדים לאחרונה כאחד מהישיגי הליכוד. ביום ראשון העניק ראשי הממשלה, יצחק שמיר, גושפנקא לתוארה זה, כשביקר במקום ברוב עם (5000 איש — זו הפשרה שהושגה לבסוף בינו ובין מנכ"ל משרדו, מתיתיהו שמואלביץ) ופחות הרד. גולת-הכותרת של הביקור, שכלל הרצאה לפני הפעילים המקומיים ועצרת המונית, היתה רווקא מנוחתו הפרטית של שמיר כאומן פרטי, רבי-מפלסי, השייך לבעל איטליו מקומי. (את רואה? הכריו לפני, בנימת-נצחון, אחר ממלווי של שמיר, ואחר-כך אומרים שהליכוד לא הביא רווחה למדינתנו...)

מנוחה? זו היתה סגורה לעיתונאים, ומכאן ההתעניינות הסרת-הפרופור-ציות בה.

או לכל עמיתי, שתיחקרו אותי לאורך, לרוחב ולעומק, מה הוא אכל?

מתי שמואלביץ מתי תענה?

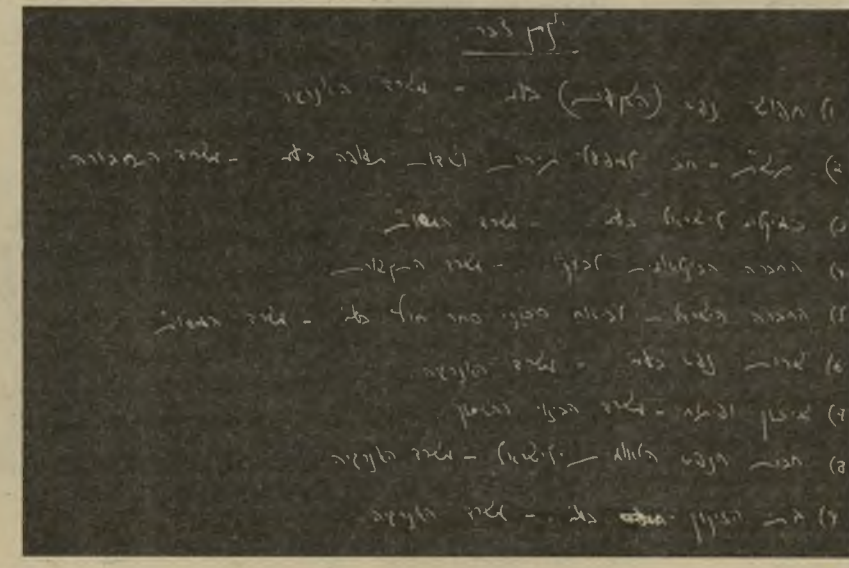
מה הוא שתה? הנה דיווח בלעדי משרדה-המנוחה: עוד לא הספקנו לנחות על הספות הנוחות, וכבר החלו הבוקי המצלמות. עברה התקפת הצלולויד, והחלה התקפת השאלות. לפתע פיתאום, יש מאין, צץ דף שאלות לראשי הממשלה. מתי, תענה עליהן? התברח שמיר (שלא נראה מבורח במיוחד) עם מנכ"ל משרדו.

שמיר השתתף באופן סביל (וסובל) בשיחה, הצטלם בציינות עם בעל-הבית ונכרתה, קיבל פרחים מהנכרה וחילק את המחמאות (הצפויות ממנו) לטף מגיל 10 ומטה. סוף: ראשיהממשלה לבש שוב את מקטרונו, יצא לחיקי-הציבור, ובזאת הסתיימה שעתו הפרטית.

עובדות נוספות

התנחלויות נוספות פירושו תאים נוספים? מסביר לי איש גוש אמונים. תאים — הכוונה, למי שאינו מבין, היא לתאי-מחתרת. מסתבר שביהודה ובשומרון נחשבים נאשמי-המחתרת ל"טפי שים". על שום מה? על מה שעשו? חסיונלילה. על כך שריברו. הם התגאו והתפארו במעלליהם. רק הספשים נתפסו! החכמים ממשיכים, כפי הנראה, לתפקד בשטח. כמעט בכל התנחלות יש תא, מסיבות של הגנה עצמית. כלומר: מרבה התנחלויות — מרבה מחתרות.

דפנה ברק

רשימת-החברות בכתב-ידו של יונתן צברי מי רוצה ביקור של מי?

בכלל. אלה החברות שצברי חפץ ביקורן. הבעיה, מדוחות לי הלשונות הרעות באוצר, היא שהחברות אינן חפצות ביקורו של הסמנכ"ל-לדייקטור: ולדמן (אליעזר ולדמן) לא יאשרו! השאלה היא אם לא יופעל עליו לחץ פוליטי למעלה. מלמטה — בטוח יהיה!

לא זה הדרך

כדפורת, מנהיג (שמעולם לא נבחר) הטיבעונים בישראל, התייצב לפקודת אמרגנו (וילדר) אצל אלברט בראשווילציון בערבו של יום רביעי. המיסעדה הקטנה היתה גרושה עד אפס מקום. 100 אנשים באולם! הודיע לי וילדר. אני נוטשת, כשווילדר דולק אחרי ומצביע על אחד הבניינים בספיקו: את רואה? הנה — תלו את מרדכי! אני מרימה את הראש מנהיג למעלה, זה, מרדכי בן-פורת. לא ברור לי כמה ציבור יביאו לבן-פורת היחסים הללו — מה שבטוח הוא שכיחסים אינטנסיביים כאלה עד היסטריה טרם נתקלתי.

איך נעשים דירקטור?

בצהרי יום שני לפני שבוע ישב לו מתוח הארון יונתן (יוני) צברי במישר-האוצר. יוני צברי, למי שלא נפלה בחלקו הוכות הגדולה להכירו, הוא סגן מנהל כללי של חברת דלק כלשהי — גלילות, כמדומני. העיקר: סימניכ"ל! אבל מה? מסתבר שהתואר המכובד הזה בצירוף טלפון צמוד במכונית והרבה מאוד רעש לא הספיקו לו, ולכן, שבועיים לפני ה-23 ביולי, נחת הארון הסמנכ"ל עצבני במישר-האוצר, דיפף בהיסטריה ברשימת החברות הממשלתיות, וברק וסימן באילו חברות ברצונו לכהן כדירקטור. הסמנכ"ל מגדיר את עצמו כמקורב מאוד לשר-האוצר, וטוען שאף עבר בשבילו בחברות הפנימיות במרכז חרות. הוא עבד גם בשביל עצמו, כשניסה להיבחר לפאנל ה"כמעט, כמעט, נבחרתי" טען באוזניו של אחד מחברי-המרכז. ה"כמעט" הזה שווה בדיוק שיבעה קולות, שעליהם אולי "עבד" בעניינו של יגאל כהן-אורגנר.

יורם אריזור, יריבו של כהן-אורגנר הקורם, הולך ושר בא — יוני צברי נשאר "מקורב". ובכן, ישב מקורבנו (מקורבים אחרים לשר-האוצר, אגב, מכחישים בתוקף שקיבה יקרדהמפו זו היא הרדי, אך שרה הפוליטיקה מלא בפשרות יקררות) ופשוט בתו לו, כמו בסופרמרקט, את החברות שנראו לו.